

Arrest

nr. 298 591 van 12 december 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: Op hun gekozen woonplaats bij
advocaat Hugues DOTREPPE
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 6 december 2023 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding naar de grens van 1 december 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 december 2023 worden de verzoekende partijen de beslissingen tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25quater) gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN BINNENKOMST MET TERUGDRIJVING OF TERUGLEIDING TOT AAN DE GRENS

In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan de heer, die verklaart te heten¹,

Naam: A. (..)

Voornaam: N. (..) S H

Geboortedatum: (..)1964

Geboorteplaats: Gaza

nationaliteit: Palestina

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Overwegende dat de betrokkene, A. N. (..) S H, van Palestijnse nationaliteit, op 16.11.2023 op de luchthaven van Zaventem de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd, gezien betrokkene niet voldeed aan de in art. 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstvoorwaarden (Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven);

Overwegende dat betrokkene in het bezit was van een geldig visum type C van Frankrijk met nummer xxxxxxxxx, geldig van 08.12.2021 tot en met 07.12.2023;

Overwegende dat betrokkene op 17.11.2023 een verzoek tot internationale bescherming indiende;

Overwegende dat in het kader van Art 12, lid 1 of 3 (geldige verblijfstitel) van de Verordening (EU) nr 604/2013 een overname werd gevraagd aan Frankrijk op 22.11.2023;

Overwegende dat Frankrijk op 27.11.2023 instemde met het overname akkoord;

Betrokkene werd verhoord op 22.11.2023 en verklaarde gehuwd te zijn en vijf meerderjarig kinderen te hebben.

Zijn vrouw en twee van zijn dochters hebben ook een verzoek internationale bescherming ingediend en zitten ook in een Dublinprocedure voor Frankrijk. Betrokkene is op 03.10.2023 uit Gaza vertrokken via Jordanië en is vandaar naar Duitsland vertrokken waar hij 10 dagen heeft verbleven voor zijn werk. Nadien is betrokkene naar Turkije gevlogen waar hij verbleven heeft van 14.10.2023 tot 16.11.2023, vooraleer naar België te vliegen en hier een verzoek internationale bescherming in te dienen;

De Franse instanties erkennen hun verantwoordelijkheid en dienen de betrokkene over te nemen conform artikel 18(1)a van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003

indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Frankrijk is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn interview op 22.11.2023 dat hij bezwaar uit tegen zijn overname aan Frankrijk:

“België is een vrij land en ze begrijpen de situatie van de Palestijnen en behandelen de dossiers op een rechtvaardige manier. Ik ken enkel mijn schoonbroer hier in België. Ik ken niemand in Frankrijk. In Frankrijk worden Palestijnen moeilijk erkend, de kans om in België erkend te worden is groter en de kans om goeie medische behandeling te krijgen is reëler in België. De mensen zijn er vriendelijk.”

Betrokkene verklaart dat hij een goeie relatie heeft met zijn schoonbroer. Hij verklaart verder ook dat hij geen financiële steunt ontvangt van hem. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid in de zin van datzelfde artikel bestaat tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende schoonbroer of dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van Verordening 604/2013 dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker.

Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Overwegende dat een schoonbroer niet onder deze definitie valt.

De Franse instanties stemden op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Het gaat in dit geval om een ‘overname-context’. Hieruit volgt dat de Franse instanties na overdracht de betrokkene toegang zullen verlenen tot hun grondgebied en de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en de betrokkene zal

gemachtigd zijn tot verblijf in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In het geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos, Elena Wolf en Laurène Delage, "Asylum Information Database - Country Report : France – 2022 Update", laatste update op 11.05.2022, hierna AIDA-rapport genoemd, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/05/AIDA-FR_2022-Update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, op eenzelfde wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken om internationale bescherming ('Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications', pagina 60).

Om het indienen van verzoeken om internationale bescherming en het toekennen van materiële opvang te verbeteren werd in 2015 het principe van het "unieke loket" ("guichets uniques de demande d'asile", GUDA) ingevoerd. Om een afspraak te kunnen krijgen bij dat unieke loket dient men zich eerst te wenden tot de zogenaamde oriëntatie-platforms ("Plateformes d'accueil de demandeurs d'asile", PADA). Deze dienst wordt verstrekt door lokale organisaties die een "pre-registratie" doen en vervolgens een afspraak maken bij de bevoegde diensten van de Prefectuur voor het formele indienen van het verzoek om internationale bescherming.

De wetgeving ter zake schrijft voor dat dit binnen de 3 dagen na de initiële aanmelding moet plaatsvinden. De termijn van 3 dagen kan worden verlengd tot 10 dagen in geval veel personen zich tegelijkertijd aanmelden.

Wat rechtsbijstand betreft wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de eerste, bestuurlijke fase van een verzoek om internationale bescherming. Verder benadrukken we dat het geactualiseerde AIDA-rapport stelt dat verzoekers in Frankrijk in geval van een beroep tegen een afwijzing recht hebben op kosteloze rechtsbijstand (pagina 49). We erkennen dat in het kader van wijzigingen van de wet inzake internationale bescherming in 2018 veranderingen zijn ingevoerd wat betreft het aanvragen en het verkrijgen van kosteloze rechtsbijstand. Zo dient een aanvraag voor het bekomen van kosteloze bijstand binnen de 15 dagen na ontvangst van de beslissing tot weigering te worden ingediend en niet langer op eender welk ogenblik binnen de termijn van een maand om een beroep in te dienen ('The 2018 asylum reform removed the possibility for the asylum seeker to apply for legal aid at any point before the expiry of the one-month deadline to appeal, therefore shortening the time limit to benefit from legal aid', pagina 50). Deze wetswijziging legt inderdaad een beperking in de tijd op, maar leidt niet tot het besluit dat het verkrijgen van kosteloze rechtsbijstand in het kader van een beroep dermate moeilijk is dat dient te worden besloten dat Frankrijk op dit vlak zijn verplichtingen niet zou nakomen.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers om internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile"/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie ("centres d'accueil et d'examen de situation administrative, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 108.814 plaatsen (AIDA-rapport, pagina 102). In het AIDA-rapport lezen we dat de leefomstandigheden in de opvangstructuren als adequaat worden beoordeeld en dat er geen sprake is van overbevolking (pagina 108, "Living conditions in regular reception centres for asylum seekers are deemed adequate, and there are no reports of overcrowding in reception centres"), maar dat desondanks veel verzoekers buiten de mazen van het opvangnetwerk vallen en de Franse instanties er niet in slagen alle verzoekers een adequate levensstandaard te bieden (pagina 103, "It shows that a substantial number of applicants were left out of accommodation every year. These persisting issues raise questions of compliance with the Reception Conditions Directive as reception conditions should ensure an adequate standard of living for applicants"). Tevens wordt opgemerkt dat vele opvangstructuren gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het voor alleenstaande mannen en vrouwen moeilijk maakt om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren (pagina 103 "In practice, it remains the case that many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated").

Er kunnen verschillende redenen zijn waarom een verzoeker niet in het opvangnetwerk werd opgenomen. We merken verder op dat in het AIDA-rapport wordt gemeld dat eind 2022 2% van de opvangplaatsen vacant was (pagina 104).

Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat lacunes blijven bestaan in het verstrekken van opvang zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Verzoekers kunnen in Frankrijk werken na 6 maanden procedureverloop en zonder dat een beslissing in eerste instantie werd genomen (AIDA-rapport, pagina 110). De auteurs voeren aan dat verzoekers in praktijk beperkte toegang hebben tot de arbeidsmarkt door een aantal beperkingen ('In practice, asylum seekers have very limited access to the labour market, due to a number of constraints', pagina 110). Zo moet een verzoeker eerst een tijdelijke werkvergunning vragen. Hoewel een aantal beperkingen bestaan inzake toegang tot de arbeidsmarkt kan niet worden gesteld dat verzoekers in Frankrijk geen mogelijkheid hebben te werken en de toegang tot de arbeidsmarkt dermate problematisch is dat van een overdracht dient te worden afgezien.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 111). Verzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg middels de algemene ziektekostenverzekering ("Permanence d'accès aux soins de santé", PUM). Een verzoek tot bijstand van de algemene ziektekostenverzekering dient te worden ingediend bij de sociale zekerheidsdiensten ("Caisse primaire d'assurance maladie", CPAM) van de woonplaats of domiciliëring. Personen die niet langer verblijfsrecht genieten, inclusief personen wiens verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, kunnen gedurende zes maanden na het einde van de geldigheid van hun verblijf beroep doen op de algemene ziektekostenverzekering. Na deze periode kan nog kosteloze gezondheidszorg worden verkregen in ziekenhuizen of bij huisartsen via de overheidsbijstand voor personen zonder recht op wettelijk verblijf (pagina 111, "Persons who have no right to remain on the territory, including rejected asylum seekers, benefit from the PUMA for six months after the end of validity of the asylum claim certification. After this period, State Medical Aid (AME) enables them to receive free treatments in hospitals as well as in any doctors' offices", "Aide médicale d'Etat", AME, cfr. <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france/reception-conditions/health-care>).

De auteurs van het AIDA-rapport maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers om internationale bescherming (pagina 112, "Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers").

Het rapport stelt tevens dat problemen inzake toegang tot gezondheidszorg kunnen verschillen van stad tot stad, maar dat de toegang tot de algemene ziektekostenverzekering in het algemeen niet problematisch is (pagina 112, "As a general rule, difficulties and delays for effective access to healthcare vary from one city to another in France. Access to the PUMA is functioning well in most of the regions of France, and is effective within one month").

Wel wordt verwezen naar de wachtperiode van 3 maanden die verzoekers om internationale bescherming in acht dienen te nemen qua toegang tot de algemene ziektekostenverzekering. Hieromtrent wensen we op te merken dat verzoekers gedurende de eerste 3 maanden alleszins recht hebben op zorgen waarvan het niet verstrekken zou leiden tot een levensbedreigende of tot een ernstige en blijvende verslechtering van de gezondheidstoestand of die van een ongeborn kind, op zorgen bedoeld om verspreiding van een ziekte te voorkomen, op alle zorgen voor een zwangere vrouw en een pasgeborene alsook op preventieve onderzoeken tijdens en na de zwangerschap en zorgen in verband met een bevalling (cfr. de officiële site van "Assurance Maladie"; <https://www.ameli.fr/assure/droits-demarches/europe-international/protection-socialefrance/demandeur-dasile>).

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakt gewag van een gezondheidsprobleem. Betrokkene verklaart dat zijn bloeddruk niet stabiel is en dat hij problemen heeft met zijn hart en hiervoor medicatie neemt. Hij voert echter geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat een overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen

gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Franse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkenen

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggeleid naar de grens van Frankrijk^{1,2} en dient hij zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten
(..)"

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN BINNENKOMST MET TERUGDRIJVING OF TERUGLEIDING TOT AAN DE GRENS

In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan de mevrouw, die verklaart te heten,

Naam: A. (..)

Voornaam: N. (..) F M

Geboortedatum: (...)1973

Geboorteplaats: Gaza

nationaliteit: Palestina

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Overwegende dat de betrokkene, A. N. (..) F M, van Palestijnse nationaliteit, op 16.11.2023 op de luchthaven van Zaventem de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd, gezien betrokkene niet voldeed aan de in art. 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstvoorwaarden (Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven);

Overwegende dat betrokkene in het bezit was van een geldig visum type C van Frankrijk met nummer xxxxxxxxxx,, geldig van 08.12.2021 tot en met 07.12.2023;

Overwegende dat betrokkene op 17.11.2023 een verzoek tot internationale bescherming indiende;

Overwegende dat in het kader van Art 12, lid 1 of 3 (geldige verblijfstitel) van de Verordening (EU) nr 604/2013 een overname werd gevraagd aan Frankrijk op 22.11.2023;

Overwegende dat Frankrijk op 27.11.2023 instemde met het overname akkoord;

Betrokkene werd verhoord op 22.11.2023 en verklaarde gehuwd te zijn en vijf meerderjarige kinderen te hebben.

Haar man en twee van haar dochters hebben ook een verzoek internationale bescherming ingediend en zitten ook in een Dublinprocedure voor Frankrijk. Betrokkene is op 03.10.2023 uit Gaza vertrokken via Jordanië en is vandaar naar Duitsland vertrokken waar zij 10 dagen heeft verbleven voor het werk van haar man. Nadien is betrokkene naar Turkije gevlogen waar zij verbleven heeft van 14.10.2023 tot 16.11.2023, vooraleer naar België te vliegen en hier een verzoek internationale bescherming in te dienen; De Franse instanties erkennen hun verantwoordelijkheid en dienen de betrokkene over te nemen conform artikel 18(1)a van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden

aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Frankrijk is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde tijdens haar interview op 22.11.2023 dat zij bezwaar uit tegen haar overname aan Frankrijk: "België que imago helpt de Palestijnen en ondersteunt ons standpunt en in België is er de aanwezigheid van mijn broer. Het politiek standpunt van België is duidelijk en ondersteunt de Palestijnen. Ik heb bezwaar tegen mijn overname naar Frankrijk. Ik ken niemand in Frankrijk."

Betrokkene verklaart dat zij een goeie relatie heeft met haar broer. Zij verklaart verder ook dat zij geen financiële steunt ontvangt van hem. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid in de zin van datzelfde artikel bestaat tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende schoonbroer of dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014.

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van Verordening 604/2013 dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een

zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker.

Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

De Franse instanties stemden op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Het gaat in dit geval om een 'overname-context'. Hieruit volgt dat de Franse instanties na overdracht de betrokkene toegang zullen verlenen tot hun grondgebied en de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en de betrokkene zal gemachtigd zijn tot verblijf in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In het geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos, Elena Wolf en Laurène Delage, "Asylum Information Database - Country Report : France – 2022 Update", laatste update op 11.05.2022, hierna AIDA-rapport genoemd, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/05/AIDA-FR_2022-Update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, op eenzelfde wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken om internationale bescherming ('Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications', pagina 60).

Om het indienen van verzoeken om internationale bescherming en het toekennen van materiële opvang te verbeteren werd in 2015 het principe van het "unieke loket" ("guichets uniques de demande d'asile", GUDA) ingevoerd. Om een afspraak te kunnen krijgen bij dat unieke loket dient men zich eerst te wenden tot de zogenaamde oriëntatie-platforms ("Plateformes d'accueil de demandeurs d'asile", PADA). Deze dienst wordt verstrekt door lokale organisaties die een "pre-registratie" doen en vervolgens een afspraak maken bij de bevoegde diensten van de Prefectuur voor het formele indienen van het verzoek om internationale bescherming.

De wetgeving ter zake schrijft voor dat dit binnen de 3 dagen na de initiële aanmelding moet plaatsvinden. De termijn van 3 dagen kan worden verlengd tot 10 dagen in geval veel personen zich tegelijkertijd aanmelden.

Wat rechtsbijstand betreft wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de eerste, bestuurlijke fase van een verzoek om internationale bescherming. Verder benadrukken we dat het geactualiseerde AIDA-rapport stelt dat verzoekers in Frankrijk in geval van een beroep tegen een afwijzing recht hebben op kosteloze rechtsbijstand (pagina 49). We erkennen dat in het kader van wijzigingen van de wet inzake internationale bescherming in 2018 veranderingen zijn ingevoerd wat betreft het aanvragen en het verkrijgen van kosteloze rechtsbijstand. Zo dient een aanvraag voor het bekomen van kosteloze bijstand binnen de 15 dagen na ontvangst van de beslissing tot weigering te worden ingediend en niet langer op eender welk ogenblik binnen de termijn van een maand om een beroep in te dienen ('The 2018 asylum reform removed the possibility for the asylum seeker to apply for legal aid at any point before the expiry of the one-month deadline to appeal, therefore shortening the time limit to benefit from legal aid', pagina 50). Deze wetswijziging legt inderdaad een beperking in de tijd op, maar leidt niet tot het besluit dat het verkrijgen van kosteloze rechtsbijstand in het kader van een beroep dermate moeilijk is dat dient te worden besloten dat Frankrijk op dit vlak zijn verplichtingen niet zou nakomen.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers om internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile"/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie ("centres d'accueil et d'examen de situation administrative, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 108.814 plaatsen (AIDA-rapport, pagina 102). In het AIDA-rapport lezen we dat de leefomstandigheden in de opvangstructuren als adequaat worden beoordeeld en dat er geen sprake is van overbevolking (pagina 108, "Living conditions in regular reception centres for asylum seekers are

deemed adequate, and there are no reports of overcrowding in reception centres”), maar dat desondanks veel verzoekers buiten de mazen van het opvangnetwerk vallen en de Franse instanties er niet in slagen alle verzoekers een adequate levensstandaard te bieden (pagina 103, “It shows that a substantial number of applicants were left out of accommodation every year. These persisting issues raise questions of compliance with the Reception Conditions Directive as reception conditions should ensure an adequate standard of living for applicants”). Tevens wordt opgemerkt dat vele opvangstructuren gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het voor alleenstaande mannen en vrouwen moeilijk maakt om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren (pagina 103 “In practice, it remains the case that many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated”).

Er kunnen verschillende redenen zijn waarom een verzoeker niet in het opvangnetwerk werd opgenomen. We merken verder op dat in het AIDA-rapport wordt gemeld dat eind 2022 2% van de opvangplaatsen vacant was (pagina 104).

Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat lacunes blijven bestaan in het verstrekken van opvang zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Verzoekers kunnen in Frankrijk werken na 6 maanden procedureverloop en zonder dat een beslissing in eerste instantie werd genomen (AIDA-rapport, pagina 110). De auteurs voeren aan dat verzoekers in praktijk beperkte toegang hebben tot de arbeidsmarkt door een aantal beperkingen (‘In practice, asylum seekers have very limited access to the labour market, due to a number of constraints’, pagina 110). Zo moet een verzoeker eerst een tijdelijke werkvergunning vragen. Hoewel een aantal beperkingen bestaan inzake toegang tot de arbeidsmarkt kan niet worden gesteld dat verzoekers in Frankrijk geen mogelijkheid hebben te werken en de toegang tot de arbeidsmarkt dermate problematisch is dat van een overdracht dient te worden afgezien.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 111). Verzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg middels de algemene ziektekostenverzekering (“Permanence d'accès aux soins de santé”, PUM). Een verzoek tot bijstand van de algemene ziektekostenverzekering dient te worden ingediend bij de sociale zekerheidsdiensten (“Caisse primaire d'assurance maladie”, CPAM) van de woonplaats of domiciliëring. Personen die niet langer verblijfsrecht genieten, inclusief personen wiens verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, kunnen gedurende zes maanden na het einde van de geldigheid van hun verblijf beroep doen op de algemene ziektekostenverzekering. Na deze periode kan nog kosteloze gezondheidszorg worden verkregen in ziekenhuizen of bij huisartsen via de overheidsbijstand voor personen zonder recht op wettelijk verblijf (pagina 111, “Persons who have no right to remain on the territory, including rejected asylum seekers, benefit from the PUMA for six months after the end of validity of the asylum claim certification. After this period, State Medical Aid (AME) enables them to receive free treatments in hospitals as well as in any doctors' offices”, “Aide médicale d'Etat”, AME, cfr. <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france/reception-conditions/health-care>).

De auteurs van het AIDA-rapport maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers om internationale bescherming (pagina 112, “Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers”).

Het rapport stelt tevens dat problemen inzake toegang tot gezondheidszorg kunnen verschillen van stad tot stad, maar dat de toegang tot de algemene ziektekostenverzekering in het algemeen niet problematisch is (pagina 112, “As a general rule, difficulties and delays for effective access to healthcare vary from one city to another in France. Access to the PUMA is functioning well in most of the regions of France, and is effective within one month”).

Wel wordt verwezen naar de wachtperiode van 3 maanden die verzoekers om internationale bescherming in acht dienen te nemen qua toegang tot de algemene ziektekostenverzekering. Hieromtrent wensen we op te merken dat verzoekers gedurende de eerste 3 maanden alleszins recht hebben op zorgen waarvan het niet verstrekken zou leiden tot een levensbedreigende of tot een ernstige en blijvende verslechtering van de gezondheidstoestand of die van een ongeboren kind, op zorgen bedoeld om verspreiding van een ziekte te voorkomen, op alle zorgen voor een zwangere vrouw en een pasgeborene alsook op preventieve onderzoeken tijdens en na de zwangerschap en zorgen in verband met een bevalling (cfr. de officiële site van “Assurance Maladie”; <https://www.ameli.fr/assure/droits-demarches/europe-international/protection-socialefrance/> demandeur-dasile).

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakt gewag van een gezondheidsprobleem. Betrokkene verklaarde: "Ik heb last van migraine, hoge cholesterol en hoge bloeddruk. Ik heb ook problemen met mijn zenuwen en infecties. Hiervoor neem ik momenteel medicatie. In Gaza werd dit moeilijk om op te volgen en daarom moest ik vaak naar Jordanië voor opvolging. Hier in België word ik gelukkig opgevolgd. Ik heb hier medische attesten voor." Zij voert echter geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in haar geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat een overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Franse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkenen

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

*Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven naar Frankrijk^{1,2} en dient hij zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten
(..)"*

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN BINNENKOMST MET TERUGDRIJVING OF TERUGLEIDING TOT AAN DE GRENS

In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan de mevrouw¹, die verklaart te heten¹,

Naam: A. (..)

Voornaam: S. (..) N S

Geboortedatum: (...)2001

Geboorteplaats: Gaza

nationaliteit: Palestina

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Overwegende dat de betrokkene, A.. S. (..) N S, van Palestijnse nationaliteit, op 16.11.2023 op de luchthaven van Zaventem de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd, gezien betrokkene niet voldeed aan de in art. 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstvoorwaarden (Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven);

Overwegende dat betrokkene in het bezit was van een geldig visum type C van Frankrijk met nummer xxxxxxxx, geldig van 12.05.2023 tot en met 31.05.2024;

Overwegende dat betrokkene op 17.11.2023 een verzoek tot internationale bescherming indiende;

Overwegende dat in het kader van Art 12, lid 1 of 3 (geldige verblijfstitel) van de Verordening (EU) nr 604/2013 een overname werd gevraagd aan Frankrijk op 22.11.2023;

Overwegende dat Frankrijk op 27.11.2023 instemde met het overname akkoord;

Betrokkene werd verhoord op 22.11.2023 en verklaarde ongehuwd te zijn en hier samen met haar ouders en meerderjarige zus een verzoek internationale bescherming te hebben ingediend, dewelke ook in een Dublinprocedure voor Frankrijk zitten. Betrokkene is op 03.10.2023 uit Gaza vertrokken via Jordanië en is vandaar naar Duitsland vertrokken waar zij 10 dagen heeft verbleven voor het werk van haar vader. Nadien is betrokkene naar Turkije gevlogen waar zij verbleven heeft van 14.10.2023 tot 16.11.2023, vooraleer naar België te vliegen en hier een verzoek internationale bescherming in te dienen;

De Franse instanties erkennen hun verantwoordelijkheid en dienen de betrokkene over te nemen conform artikel 18(1)a van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Frankrijk is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde tijdens haar interview op 22.11.2023 dat zij bezwaar uit tegen haar overname aan Frankrijk: “De aanwezigheid van mijn maternale oom is heel belangrijk hier in België. We hebben via via vernomen dat Palestijnse vluchtelingen snel erkend worden in België. Frankrijk heeft een negatief imago bij de Palestijnse vluchtelingen, ze worden daar niet goed ontvangen en ik ken daar niemand die ons daar kan helpen”

Betrokkene verklaart dat zij een goeie relatie heeft met haar oom. Zij verklaart verder ook dat zij geen financiële steunt ontvangt van hem. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid in de zin van datzelfde artikel bestaat tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende schoonbroer of dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014.

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van Verordening 604/2013 dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Overwegende dat een oom niet onder deze definitie valt.

De Franse instanties stemden op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Het gaat in dit geval om een ‘overname-context’. Hieruit volgt dat de Franse instanties na overdracht de betrokkene toegang zullen verlenen tot hun grondgebied en de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en de betrokkene zal gemachtigd zijn tot verblijf in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In het geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Laurent Delbos, Elena Wolf en Laurène Delage, “Asylum Information Database - Country Report : France – 2022 Update”, laatste update op 11.05.2022, hierna AIDA-rapport genoemd, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/05/AIDA-FR_2022-Update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, op eenzelfde wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken om internationale bescherming (‘Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications’, pagina 60).

Om het indienen van verzoeken om internationale bescherming en het toekennen van materiële opvang te verbeteren werd in 2015 het principe van het “unieke loket” (“guichets uniques de demande d’asile”, GUDA) ingevoerd. Om een afspraak te kunnen krijgen bij dat unieke loket dient men zich eerst te wenden tot de zogenaamde oriëntatie-platforms (“Plateformes d’accueil de demandeurs d’asile”, PADA). Deze dienst wordt verstrekt door lokale organisaties die een “pre-registratie” doen en vervolgens een afspraak maken bij de bevoegde diensten van de Prefectuur voor het formele indienen van het verzoek om internationale bescherming. De wetgeving ter zake schrijft voor dat dit binnen de 3 dagen na de initiële aanmelding moet plaatsvinden. De termijn van 3 dagen kan worden verlengd tot 10 dagen in geval veel personen zich tegelijkertijd aanmelden.

Wat rechtsbijstand betreft wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de eerste, bestuurlijke fase van een verzoek om internationale bescherming. Verder benadrukken we dat het geactualiseerde AIDA-rapport stelt dat verzoekers in Frankrijk in geval van een beroep tegen een afwijzing recht hebben op kosteloze rechtsbijstand (pagina 49). We erkennen dat in het kader van wijzigingen van de wet inzake internationale bescherming in 2018 veranderingen zijn ingevoerd wat betreft het aanvragen en het verkrijgen van kosteloze rechtsbijstand. Zo

dient een aanvraag voor het bekomen van kosteloze bijstand binnen de 15 dagen na ontvangst van de beslissing tot weigering te worden ingediend en niet langer op eender welk ogenblik binnen de termijn van een maand om een beroep in te dienen (*'The 2018 asylum reform removed the possibility for the asylum seeker to apply for legal aid at any point before the expiry of the one-month deadline to appeal, therefore shortening the time limit to benefit from legal aid'*, pagina 50). Deze wetswijzing legt inderdaad een beperking in de tijd op, maar leidt niet tot het besluit dat het verkrijgen van kosteloze rechtsbijstand in het kader van een beroep dermate moeilijk is dat dient te worden besloten dat Frankrijk op dit vlak zijn verplichtingen niet zou nakomen.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers om internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren (*"hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile"*/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie (*"centres d'accueil et d'examen de situation administrative, CAES"*) kennen heden een totale capaciteit van 108.814 plaatsen (AIDA-rapport, pagina 102). In het AIDA-rapport lezen we dat de leefomstandigheden in de opvangstructuren als adequaat worden beoordeeld en dat er geen sprake is van overbevolking (pagina 108, *"Living conditions in regular reception centres for asylum seekers are deemed adequate, and there are no reports of overcrowding in reception centres"*), maar dat desondanks veel verzoekers buiten de mazen van het opvangnetwerk vallen en de Franse instanties er niet in slagen alle verzoekers een adequate levensstandaard te bieden (pagina 103, *"It shows that a substantial number of applicants were left out of accommodation every year. These persisting issues raise questions of compliance with the Reception Conditions Directive as reception conditions should ensure an adequate standard of living for applicants"*). Tevens wordt opgemerkt dat vele opvangstructuren gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het voor alleenstaande mannen en vrouwen moeilijk maakt om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren (pagina 103 *"In practice, it remains the case that many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated"*).

Er kunnen verschillende redenen zijn waarom een verzoeker niet in het opvangnetwerk werd opgenomen. We merken verder op dat in het AIDA-rapport wordt gemeld dat eind 2022 2% van de opvangplaatsen vacant was (pagina 104).

Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat lacunes blijven bestaan in het verstrekken van opvang zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Verzoekers kunnen in Frankrijk werken na 6 maanden procedureverloop en zonder dat een beslissing in eerste instantie werd genomen (AIDA-rapport, pagina 110). De auteurs voeren aan dat verzoekers in praktijk beperkte toegang hebben tot de arbeidsmarkt door een aantal beperkingen (*"In practice, asylum seekers have very limited access to the labour market, due to a number of constraints"*, pagina 110). Zo moet een verzoeker eerst een tijdelijke werkvergunning vragen. Hoewel een aantal beperkingen bestaan inzake toegang tot de arbeidsmarkt kan niet worden gesteld dat verzoekers in Frankrijk geen mogelijkheid hebben te werken en de toegang tot de arbeidsmarkt dermate problematisch is dat van een overdracht dient te worden afgezien.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 111). Verzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg middels de algemene ziektekostenverzekering (*"Permanence d'accès aux soins de santé"*, PUM). Een verzoek tot bijstand van de algemene ziektekostenverzekering dient te worden ingediend bij de sociale zekerheidsdiensten (*"Caisse primaire d'assurance maladie"*, CPAM) van de woonplaats of domiciliëring. Personen die niet langer verblijfsrecht genieten, inclusief personen wiens verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, kunnen gedurende zes maanden na het einde van de geldigheid van hun verblijf beroep doen op de algemene ziektekostenverzekering. Na deze periode kan nog kosteloze gezondheidszorg worden verkregen in ziekenhuizen of bij huisartsen via de overheidsbijstand voor personen zonder recht op wettelijk verblijf (pagina 111, *"Persons who have no right to remain on the territory, including rejected asylum seekers, benefit from the PUMA for six months after the end of validity of the asylum claim certification. After this period, State Medical Aid (AME) enables them to receive free treatments in hospitals as well as in any doctors' offices"*, *"Aide médicale d'Etat"*, AME, cfr. <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france/reception-conditions/health-care>).

De auteurs van het AIDA-rapport maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers om internationale bescherming (pagina 112, *"Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers"*).

Het rapport stelt tevens dat problemen inzake toegang tot gezondheidszorg kunnen verschillen van stad tot stad, maar dat de toegang tot de algemene ziektekostenverzekering in het algemeen niet problematisch is (pagina 112, *"As a general rule, difficulties and delays for effective access to healthcare"*).

vary from one city to another in France. Access to the PUMA is functioning well in most of the regions of France, and is effective within one month”).

Wel wordt verwezen de naar de wachtperiode van 3 maanden die verzoekers om internationale bescherming in acht dienen te nemen qua toegang tot de algemene ziektekostenverzekering. Hieromtrent wensen we op te merken dat verzoekers gedurende de eerste 3 maanden alleszins recht hebben op zorgen waarvan het niet verstrekken zou leiden tot een levensbedreigende of tot een ernstige en blijvende verslechtering van de gezondheidstoestand of die van een ongeboren kind, op zorgen bedoeld om verspreiding van een ziekte te voorkomen, op alle zorgen voor een zwangere vrouw en een pasgeborene alsook op preventieve onderzoeken tijdens en na de zwangerschap en zorgen in verband met een bevalling (cfr. de officiële site van “Assurance Maladie”; <https://www.ameli.fr/assure/droits-demarches/europe-international/protection-sociale-france/demandeur-dasile>).

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakt geen gewag van een gezondheidsprobleem.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Franse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkenen

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggeleid naar de grens van Frankrijk en dient hij zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten
(..)”

2. Over de rechtsmacht van de Raad

Inzake de beslissingen tot vasthouding in een welbepaalde plaats dient te worden opgemerkt dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissingen tot vasthouding in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

In de mate dat het beroep is ingesteld tegen de beslissingen tot vasthouding in een welbepaalde plaats, is het onontvankelijk.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissingen tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens

3.1. De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit

van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partijen betogen dat zij momenteel zijn vastgehouden met het oog op hun verwijdering naar Frankrijk. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2. Verzoekende partijen voeren volgend middel aan en lichten dit als volgt toe in het verzoekschrift:

“MOYEN UNIQUE

Pris de la violation des articles 3.2, 4, 6, 10, 11, 16 du Règlement n° 604/2013 du Parlement européen et du Conseil du 26.06.2013, ci-après « Dublin III » ; , de l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 ; des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ; - des articles 3 et 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme (ci-après CEDH) ; - de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ; - des principes généraux de bonne administration et plus particulièrement du principe de minutie, de proportionnalité, de prudence et de précaution, de l'obligation de procéder avec soin à la préparation d'une décision administrative en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause ; - de l'erreur manifeste d'appréciation.

Premier grief

La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondement de cet acte ;

Cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ; Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991 , J.T., 1991, page 737).

E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée. "

Dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Sila motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

La motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n o 107.842) ;

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend seprononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (C.E., n° 221.713 du 12.12.2012.) ;

1. violation de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 en combinaison avec la violation de l'obligation de motivation de la partie adverse telles que reprises dans les art. 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs

On notera que l'article 74/13 n'est mentionné nulle part dans les décisions. Il n'a donc pas été examiné ; Il ressort de la décision entreprise que les requérants auraient invoqué la présence du frère de Madame en Belgique ;

Il ressort également que le second enfant du couple, A. (...), a introduit une demande d'asile le 25.11.2023 et que cette demande est toujours pendante, aucune décision n'ayant été prise au moment des décisions qui sont ici entreprises ;

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que « lors de la prise d'une décision d'éloignement le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné »,

L'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Le Conseil d'Etat a estimé que « L'autorité doit également veiller lors de la prise d'un [] [ordre de quitter le territoire] à respecter les droits fondamentaux de la personne concernée, comme le prescrit l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980. L'obligation de motivation formelle d'un acte administratif requiert d'exposer les motifs de fait et de droit qui le fondent. Dès lors que l'autorité doit notamment avoir égard, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, au respect des droits fondamentaux de l'étranger, il lui appartient donc d'expliquer comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 précité en tenant compte notamment de la vie familiale de la personne concernée.[...] Dès lors qu'un ordre de quitter le territoire a une portée juridique propre cet ordre doit faire l'objet d'une motivation spécifique [...] eu égard à la portée qu'a cette mesure » (arrêt n° 253.942 du 9 juin 2022).

La partie adverse n'a pas pris en considération la présence et la relation de Madame avec son frère en Belgique, ni celle des requérants avec A. (...), toujours en procédure en Belgique et dont la partie adverse ne pouvait préjuger de la décision à intervenir ;

De plus elle n'expose pas dans la motivation de l'acte attaqué « comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 » de la loi du 15 décembre 1980 au regard des éléments précités et eu égard à la portée dudit acte ;

dès lors la décision n'est pas suffisamment motivée au regard de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Devoir de minutie

L'instruction qui a été menée lors de l'interview Dublin est particulièrement lacunaire dans la mesure où elle ne s'est pas intéressée à examiner un éventuel profil vulnérable des requérants

Il ressort du rapport AIDA (update 2021 et mai 2023) que les demandeurs d'asile qui sont renvoyés en France en vertu du règlement Dublin III sont confrontés à des problèmes d'enregistrement de leur demande d'asile et accès à un hébergement :

"The conditions of support and assistance of Dublin returnees are really complicated. The humanitarian emergency reception centre (Permanence d'accueil d'urgence humanitaire, PAUH) run by the Red Cross based next to Roissy - Charles de Gaulle airport faces several difficulties with Dublin returnees. This centre initially aims to provide people released from the transit zone, after a court decision, with legal and social support. For many years, without any funding to implement this activity, the centre has received Dublin returnees at their arrival at the airport. The returnees are directed towards the centre by the police or the airport services.

Upon their arrival at the airport, the border police issues a "sauf-conduit" which mentions the Prefecture where the asylum seekers have to submit their claim. This prefecture may be located far from Paris, in Bretagne for example. The returnees have to join the Prefecture by their own; no organisation or official service meets them. The centre cannot afford their travel within the French territory due to its funding shortage.

When the relevant Prefectures are in the Paris surroundings, two situations may occur.

. (1) On one hand, some Prefectures do not register the asylum claims of Dublin returnees and channel them to orientation platforms. As it has already been mentioned in the Registration section, access to these platforms is really complicated and some returnees have to wait several weeks before getting an appointment with the organisations running them.

. (2) On the other hand, some Prefectures do immediately register the asylum claims of returnees and channel them to OFII in order to find them an accommodation. The PAUH is the only entity receiving and supporting Dublin returnees upon their arrival in France by Charles de Gaulle airport. Considering the systemic

difficulties encountered by the orientation platforms in Paris and its surroundings, several Dublin returnees, after registering their claim, are apt to turn to it in order to complete their asylum claim form or to find an accommodation."

In Lyon, the situation is similar upon arrival of returnees at Saint-Exupéry airport. The returnees are not received at their arrival and not supported. They are deemed to present themselves at the orientation platform (PADA) run by Forum réfugiés - Cosi to be registered before submitting their claim. They encounter the same difficulties in terms of accommodation to the conditions in Paris.

(AIDA Rapport, pg. 45-46)

However, the Ceseda does not refer to vulnerability on account of sexual orientation or gender identity, therefore this is not taken into account by OFII either. In practice, LGBTI persons face important difficulties 540 Circular DSS n. 2001-81, 12 February 2001 on the care refusal for beneficiaries of the CMU. 541 Article L.744-6 Ceseda. 117 when OFII does not provide them with housing, as most of the time they cannot find support in their national communities.

So far, places in CADA are mostly allocated to vulnerable asylum seekers but whose vulnerability is "obvious" and visible (e.g. families with young children, pregnant women and elderly asylum seekers). The questionnaire that is used by OFII officers as part of the vulnerability assessment only focuses on "objective" elements of vulnerability, thereby hindering the identification of less visible needs. The French system does not yet foresee any specific ongoing monitoring mechanism to address special reception needs that would arise during the asylum procedure

De manière générale, il y a un problème d'accès aux soins de santé des demandeurs d'asile en France. Le même rapport AIDA souligne des obstacles qui découlent de difficultés administratives, connaissance des droits et problèmes de traduction :

As a general rule, difficulties and delays for effective access to healthcare vary from one city to another in France. Access to the PUMA is functioning well in most of the regions of France, and is effective within one month. Access has been considerably improved since 2016, even if some difficulties remain, in particular for subsequent applicants. The duration of access to the healthcare insurance is in theory linked to the duration of validity of the asylum claim certification. In practice, it can be noted that CPAM deliver healthcare insurance for a one-year duration. In fact, at the end of the validity of the asylum claim certification, access to health care is not guaranteed anymore. It may then occur, at the moment of renewing their certification, that some asylum seekers get their healthcare insurance suspended.

Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers. Some doctors are reluctant to receive and treat patients who benefit from the AME or PUMA and tend to refuse booking appointments with them even though these refusals of care can in theory be punished.³⁷⁵ (AIDA report, pg. 90-91)

Des problèmes d'accès aux soins psychologiques sont également à déplorer :

« National legislation does not guarantee any specific provision for access to care related to mental health issues. Asylum seekers can theoretically benefit from psychiatric or psychological counselling thanks to their health care cover (AME or PUMA). However, access remains difficult in practice because many professionals refuse to receive non-French speaking patients as they lack the tools to communicate non-verbally and/or funds to work with interpreters.

Victims of torture or traumatised asylum seekers can be counselled in a few NGO structures that specifically take care of these traumas. This adapted counselling is provided, for instance, at the Primo Levi Centre and Comede in Paris as well as the Osiris centres in Marseille, Mana in Bordeaux, Forum réfugiés - Cosi Essor Centre in Lyon. These specialised centres are however too few in France, unevenly distributed across the country and cannot meet the growing demand for treatment.

The difficulties are in fact even more aggravated by the geographical locations of some reception centres where the possibility to access mental health specialists would mean several hours of travel.

The "regular" health system cannot currently cope with this adapted care for victims of torture and political violence. These regular structures lack time for consultations, funds for interpreters and training for professionals. »

(AIDA report, pg. 91)

Le risque de violation des droits protégés par l'article 3 CEDH et les articles 1 à 4 et 24 de la Charte est réel.

Le droit protégé par l'article 3 est un droit intangible, absolu, participant du noyau dur de la Convention et ne pouvant souffrir d'aucune exception ;

Joint à l'article 1er, il fait interdiction aux Etats d'imposer des mauvais traitements, mais les charge également d'une obligation positive de protéger toute personne sous leur juridiction des mauvais traitements" ;

L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment

concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ;

Les droits de la requérante ne sont pas suffisamment garantis en France actuellement ;

Le droit protégé par l'article 3 est un droit intangible, absolu, participant du noyau dur de la Convention et ne pouvant souffrir d'aucune exception ;

Joint à l'article 1er, il fait interdiction aux Etats d'imposer des mauvais traitements, mais les chargent également d'une obligation positive de protéger toute personne sous leur juridiction des mauvais traitements" ;

L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ;

La page 60 du rapport AIDA, upgrade mai 2023 confirme cette situation: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/05/AIDA-FR_2022-Update.pdf

Upon their arrival at the airport, the Border Police issues a safe conduct (sauf-conduit) which mentions the Prefecture where the asylum seekers have to submit their claim. This Prefecture may be located far from Paris, in Bretagne for example. The returnees have to reach the Prefecture on their own as no organisation or official service meets them. The centre cannot afford their travel within the French territory due to funding shortages. When the relevant Prefectures are in the Paris surroundings, two situations may occur: ❖ On the one hand, some Prefectures do not register the asylum claims of Dublin returnees and redirect them to the SPADA. As it has already been mentioned in the Registration section, access to these platforms is very complicated and some returnees have to wait several weeks before getting an appointment with the organisations running them. ❖ On the other hand, some Prefectures do immediately register the asylum claims of returnees and direct them to OFII in order to find them an accommodation place. The PAUH is the only entity 277 Council of State, Order No 423124, 27 August 2018. 278 Administrative Court of Appeal of Marseille, Decision No 18MA01883, 19 September 2018. 279 Administrative Court of Rouen, 21 December 2021. 280 Administrative Court of Lyon, Decision No 1702564, 3 April 2017 (Norway); Administrative Court of Lyon, Decision No 1705209, 28 July 2017 (Finland); Administrative Court of Toulouse, Decision of 27 November 2017 (Sweden); Administrative Court of Appeal of Lyon, Decision No 17LY02181, 13 March 2018 (Finland), EDAL, available at: <https://bit.ly/2SSwxMS>; Administrative Court of Rouen, Decision No 1801386, 31 May 2018 (Austria); Administrative Court of Appeal of Nantes, Decision No 17NT03167, 8 June 2018 (Belgium); Administrative Court of Bordeaux, Decision No 180412, 15 June 2018 (Germany). Administrative Court of Appeal of Lyon, Decision NO. 20LY01035, 20 April 2020 (Sweden). 281 Council of State, Order NO. 447956, 28 May 2021. Available in French at: <https://bit.ly/3rWle67>. 61 receiving and supporting Dublin returnees upon their arrival in France by Charles de Gaulle airport. Considering the systemic difficulties encountered by the orientation platforms in Paris and its surroundings, several Dublin returnees, after registering their claim, are eager to turn to it in order to complete their asylum claim form or to find an accommodation. In Lyon, the situation is similar upon arrival of returnees at Saint-Exupéry airport. The returnees are not received at their arrival and not supported. They are supposed to present themselves at the SPADA run by Forum réfugiés to be registered before submitting their claim. They encounter the same difficulties in terms of accommodation to the conditions in Paris. When the incoming transfer concerns an asylum seeker who has previously abandoned their application and left the country, a new claim is considered as subsequent application. Dublin returnees further face important obstacles in accessing reception centres that is the same difficulties as all asylum seekers in France in securing housing. This is due to the fact that there is approximately a 50% gap of available places, as further explained in

La décision entreprise ne tient donc pas compte de l'ensemble des éléments invoqués par la requérante et de l'ensemble des éléments du dossier administratif , dans la mesure où elle opère un « tri sélectif » des éléments du rapport AIDA;

La partie adverse n'a pas examiné la situation de la requérante avec de manière individuelle et avec la minutie requise ;

3.

Situation médicale des requérants

Elle n'est pas valablement abordée avec la minutie requise et la décision viole les art. 74/13 de la loi du 15.12.1980 , 3 et 8 CEDH ;

Nabil souffre de problèmes cardiaques et psychologiques ;

La décision ne mentionne pas que le médecin du centre caricole le considère apte à voyager en France et le dossier ne contient certainement pas une telle attestation ;

L'article 74/13 impose cependant de tenir compte de l'état de santé du requérant ;

Nadia a effectivement des problèmes de santé important, qui ne sont pas pris en compte
Le 27.11.2023, Madame a été vue au centre caricole, à la demande du service médical par le Dr J.Z. (...), psychiatre à l'UCL, Saint-Luc, qui a rédigé un rapport complet, lequel a été remis au service social du centre caricole et transmis à la partie adverse ;

Le médecin relève dans son rapport, qui est supposé être intégralement reproduit ici :

Madame avait consulté un médecin généraliste à Gaza pour des plaintes de fatigue et de céphalées invalidantes, une hypersensibilité au bruit, un trouble du sommeil, une paresthésie diffuse de l'hémicorps gauche. Le médecin a référé Mme, selon elle, à un neurologue qui consulte en Jordanie et qui a instauré un traitement médicamenteux psychotrope entre autres.

Traitement médicamenteux : Le traitement médicamenteux psychotrope, instauré par le neurologue selon elle, consiste en sertraline 50mg, qu'il conviendrait d'augmenter à 100mg et en lormetazepam 1mg. Le reste du traitement est à base de Topamax 25mg, de Sirdalut 2 mg, de Crestor 10mg, d'Atacand 8mg, de vitalité et minéraux.

Il conclut :

Madame a été vue lors d'une consultation unique le 27/11/23. Il ressort de cet entretien que madame souffre d'un état de stress aigu (posttraumatique) important. L'état de santé mentale de madame est altéré, le fonctionnement global aussi, la santé physique, fragile, l'anxiété, majeure, la thymie, basse, le sommeil, perturbé et les idées, noires. Un suivi ambulatoire psychiatrique peut évidemment être mis en place dès que possible à Sanatia avec éventuellement (une ou) des hospitalisations si nécessaires. Un suivi psychologique et psychothérapeutique peut être mis en place chez Mme D. K. (...) et Mme H. R. (...). Madame est suivie par la psychologue K. D. (...) (cfr annexe) ;

Cela contredit totalement la thèse de la partie adverse : la requérante a des problèmes de santé et des problèmes psychiatriques, nécessitant éventuellement une hospitalisation ;

En ce qui concerne Monsieur, il a besoin d'un suivi cardiologique et un rendez-vous était prévu le 5.12.2023 (cfr annexe) ;

Il apparaît donc que pour lui aussi, sa situation médicale n'a pas été prise en cause ;

Aucun élément des décisions ne permet d'assurer la continuité immédiate en France du suivi médical, jugé nécessaire

4 art.3 cedh

L'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme prévoit quant à lui que « nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

Cette disposition impose une attitude pro active, à savoir qu'une instruction soit menée sur le risque réel de violation évoqué, de manière approfondie et rigoureuse ;

Cela vaut évidemment pour le suivi des soins et pour la continuité immédiate de ceux-ci en France. Il n'apparaît pas que des garanties ont été prises par la partie adverse ;

L'autorité administrative doit mener une enquête appropriée et approfondie afin de vérifier qu'une personne en voie d'expulsion ne se verra pas soumise, dans le pays de renvoi, à un risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

On se réfère à l'arrêt MSS c. Belgique et Grèce :

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in *Čonka* (cited above, §§ 81-83, confirmed by the judgment in *Gebremedhin* [*Gaberamadhien*], cited above, §§ 66-67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation. (nous soulignons)" 1

L'arrêt J.K. c. Suède précise quant à lui comment l'enquête doit être menée par les services compétents :
86. In *F.G. v. Sweden* (cited above), the Court found the following concerning the assessment of the existence of a real risk:

'113. The assessment of the existence of a real risk must necessarily be a rigorous one (see *Chahal v. the United Kingdom*, 15 November 1996, § 96, Reports 1996-V, and *Saadi v. Italy*, cited above, § 128). It is in principle for the applicant to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 (see, for example, *Saadi v. Italy*, cited above, § 129, and *N. v. Finland*, no. 38885/02, § 167, 26 July 2005). ...

114. The assessment must focus on the foreseeable consequences of the applicant's removal to the country of destination, in the light of the general situation there and of his or her personal circumstances (see *Vilvarajah and Others v. the United Kingdom*, 30 October 1991, § 108, Series A no. 215). In this connection, and where it is relevant to do so, the Court will have regard to whether there is a general situation of violence existing in the country of destination (see *Sufi and Elmi v. the United Kingdom*, nos. 8319/07 and 11449/07, § 216, 28 June 2011). ...

87. With regard to the assessment of evidence, it has been established in the Court's case-law that 'the existence of the risk must be assessed primarily with reference to those facts which were known or ought to have been known to the Contracting State at the time of expulsion' (see *F.G. v. Sweden*, cited above, § 115, quoted at paragraph 83 above). The Contracting State therefore has the obligation to take into account not only the evidence submitted by the applicant but also all other facts which are relevant in the case under examination.

(...)»2 (Nous soulignons).

Le risque réel de violation de l'article 3 de la CEDH doit donc être évalué sur base d'une enquête rigoureuse et approfondie de sorte que tout doute raisonnable relatif au risque de violation de la disposition précitée puisse être effectivement écarté. Cette enquête doit en effet « permettre d'écarter tout doute, aussi légitime soit-il, quant au caractère mal-fondé d'une demande de protection et, ce, quelle que soit l'étendue des compétences de l'autorité chargée du contrôle »3.

Force est de constater que la décision entreprise n'écarte pas tout doute quant aux conditions d'accueil et de traitement de sa demande en France ;

La partie adverse considère cependant qu'il n'y a pas en France de défaillance systémique de la procédure d'accueil des demandeurs d'asile et que le renvoi vers ce pays ne serait dès lors pas constitutif d'une violation de l'article 3 de la CEDH et de l'article 3.2 du Règlement « Dublin III » ;

Elle précise que la France est un pays démocratique doté d'institutions indépendantes qui garantissent au demandeur d'asile un traitement juste et impartial, qu'elle est partie à la CEDH et que les directives européennes en matière d'asile ont été intégrées dans le droit national espagnol. Elle considère également que, selon des informations récentes, une personne ne sera pas automatiquement victime de traitements inhumains et dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH du seul fait de son statut de demandeur d'asile ou de personne vulnérable. Elle en conclut qu'il n'y a pas de déficiences structurelles qui empêcheraient un renvoi de la partie requérante vers la France » ;

Cependant, les informations qui se trouvaient à la disposition de la partie adverse ne permettaient pas d'aboutir à un tel constat ;

La requérante s'en réfère au courrier de son conseil, repris ci-avant in extenso notamment quant au traitement des demandeurs d'asile homosexuels en France ;

La partie adverse a manqué d'analyser de façon sérieuse ces éléments à plusieurs égards ;

En l'espèce, la partie adverse n'a absolument pas envisagé la situation de la requérante de manière approfondie. Elle s'est contentée d'une motivation stéréotypée ;

La partie défenderesse a manqué à son obligation de motivation et a violé les articles et principes visés au moyen ;

Quant à l'absence d'accueil adéquat, la requérante présente une vulnérabilité, de par l'état de santé des requérants, dont la partie adverse se devait de tenir compte ;

En effet, il est primordial que la requérante ne soit pas soumise à des conditions de vie précaires ou incertaines, susceptibles de le fragiliser encore d'avantage ;

En ce sens, on se réfère à l'arrêt n° 125 152 prononcé le 2 juin 2014 par le Conseil de céans et à l'arrêt *Tarakhel c. Suisse* rendu le 4 novembre 2014 par la Cour EDH ;

Il appartenait à la partie adverse, ayant connaissance de la vulnérabilité de la partie requérante, de s'assurer que les conditions auxquelles il serait confrontée en cas de renvoi vers la France ne violeraient pas l'article 3 de la [CEDH] ;

Dans ce cadre, il appartenait à la partie adverse de prendre des garanties individuelles et de ne pas se contenter d'arguments d'ordre général ;

Il appartenait également à la partie adverse de signaler l'ensemble des éléments de la cause de la requérante à la France, et notamment la situation médicale des requérants ce qui n'apparaît pas du dossier administratif ;

L'examen de la décision attaquée laisse apparaître que l'analyse menée par la partie adverse quant aux conditions d'accueil qui seraient celles de la partie requérante en cas de renvoi vers la France manque de tenir compte d'une série d'éléments qui ressortent des sources citées dans ladite décision ;

La partie requérante a manqué de tenir compte des éléments qui lui étaient soumis, et s'est contentée d'un examen sommaire ;

Étant donné la vulnérabilité de la partie requérante, la partie adverse aurait dû, à tout le moins, s'assurer des conditions dans lesquelles elle serait accueillie ;

L'envoyer en France, dans ces conditions, constituerait une violation de l'article 3 CEDH

4.

Art 8 CEDH et unité de la famille

le considérant 14 du préambule de la directive 604/2013 exige d'accorder une plus grande importance à l'intérêt de l'unité familiale par rapport à ce qui serait normalement le cas sous l'art. 8 CEDH pris isolément.

Or au moment de la décision entreprise :

A(..) était toujours en procédure d'asile et la partie adverse en pouvait préjuger d'une décision la concernant ;

La partie adverse a délibérément traité de manière distincte la procédure des requérants et de leur fille A. (...)... alors qu'ils sont ensemble au centre caricole ;

En vertu de l'art. 14 CEDH, les cas limites – c'est-à-dire les cas qui ne relèvent juste pas du champ d'application des critères de responsabilité fondés sur la famille – doivent être soumis à un examen minutieux, y compris une analyse de la comparabilité des situations en cause, des raisons objectives susceptibles de justifier une disparité de traitement, et du respect du principe de proportionnalité, ce que la partie adverse ne fait pas en l'espèce ;

En ce sens, la partie adverse viole les articles 8 et 14 CEDH mais également, comme exposé plus haut, l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 ;

En tout état de cause également, elle viole son obligation de motivation en ne faisant pas mention de la présence d'A. (...) et de sa procédure en cours en Belgique ;”

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissingen verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 71/3, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)a van de Dublin III-verordening. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij die aan de Franse autoriteiten toekomt gelet op het feit dat verzoekende partijen in bezit waren van een geldig visum type C van Frankrijk, de Franse instanties het aan hen gerichte overnameverzoek hebben aanvaard en verzoekende partijen niet bewezen dat zij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door hen tijdens hun Dublinverhoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Frankrijk inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van hun middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.2.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. In de mate dat verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, moet erop worden gewezen dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3, 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3, 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert de term “terugkeer” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd omgezet in artikel 1, 5° *iuncto* 1, 6° van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet geen overdracht gebeuren naar een andere lidstaat (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken, op p. 8 en 9: “een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd” en “onder “land van doorreis” in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan”). In casu liggen bijlages 25quater voor (“weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding tot aan de grens”) waarmee de overdracht van verzoekende partijen wordt beoogd aan Frankrijk, in toepassing van de Dublin III-verordening.

Verzoekende partijen vallen dus niet onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn en zij kunnen zich niet dienstig op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet beroepen.

3.2.5. Waar verzoekende partijen voorhouden dat bij het treffen van de bestreden beslissingen de verwerende partij de aanwezigheid van de broer van tweede verzoekende partij in België veronachtzaamd heeft, alsook dat het tweede kind van eerste en tweede verzoekende partij in België eveneens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat dit verzoek nog hangende is, wijst de Raad op hetgeen volgt.

Anders dan wat verzoekende partijen voorhouden, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen wel degelijk dat de verwerende partij oog heeft gehad voor de verklaring van de verzoekende partijen dat de (schoon)broer/oom van verzoekende partijen in België verblijft. Zo motiveert de verwerende partij:

“Betrokkene verklaart dat hij (zij) een goeie relatie heeft met zijn (haar) (schoon)broer/oom. Hij (Zij) verklaart verder ook dat hij (zij) geen financiële steunt ontvangt van hem. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid in de zin van datzelfde artikel bestaat tussen de betrokkene en zijn (haar) in België verblijvende (schoon)broer of dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014.

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van Verordening 604/2013 dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker.

Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. (Overwegende dat een (schoonbroer) (oom) niet onder deze definitie valt).”

Artikel 16 van de Dublin III-Verordening heeft betrekking op “afhankelijke personen” en bepaalt het volgende:

*“1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.
(...)”*

De Raad merkt vooreerst op dat de Uniewetgever in artikel 16 van de Dublin III-Verordening een expliciete en limitatieve opsomming heeft gemaakt van een aantal omstandigheden waarop de afhankelijkheid van de hulp van de in de lidstaat verblijvende personen, met name “kind, broer of zus of ouder”, dan wel van de hulp van de verzoeker om internationale bescherming, moet zijn gebaseerd. In dit artikel wordt bepaald dat de afhankelijkheid te wijten moet zijn aan “een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd”.

Verzoekende partijen hebben geen bewijs aangeleverd van één of meer van deze omstandigheden in hoofde van tweede verzoekende partij of in hoofde van haar broer. Met de thans voorgelegde medische attesten wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat tweede verzoekende partij afhankelijk is van haar broer. Verzoekende partijen brengen voorts geen elementen aan die verband houden met de hogervermelde criteria van artikel 16 van de Dublin III-Verordening en die de toepassing hiervan in hun hoofde kunnen rechtvaardigen.

Wat betreft het meerderjarige kind A. (..) waarnaar de verzoekende partijen ook verwijzen, wijst de Raad erop dat – zoals de verwerende partij opmerkt in de nota met opmerkingen – ten aanzien van deze persoon eveneens een bijlage 25^{quater} werd genomen en dit op 7 december 2023. Kopie daarvan werd gevoegd aan de nota met opmerkingen. Ook deze persoon zal overgedragen worden aan Frankrijk. Hun betoog dat ten aanzien van deze persoon nog geen beslissing werd genomen gaat gelet op voorgaande niet meer op. Waar zij aldus de schending van artikel 8 EVRM aanhalen dient bijgevolg hoe dan ook te worden vastgesteld dat de gezinseenheid *in casu* niet verbroken wordt door de bestreden beslissingen aangezien zij allen naar Frankrijk worden teruggeleid/teruggedreven.

Verzoekende partijen maken met hun betoog op het eerste gezicht geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk. Evenmin kunnen zij gevolgd worden als zouden de bestreden beslissingen een schending van artikel 14 EVRM inhouden.

3.2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt voormelde verdragsbepaling de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste

rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer van verzoekende partij naar Frankrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij beschikken over de materiële mogelijkheid om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico

op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het EU-Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat deze asielzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

3.2.6.1. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest waarbij verwerende partij tot de vaststelling komt dat bij overdracht van verzoekende partijen aan Frankrijk deze artikelen niet worden geschonden. Zij steunt zich op het AIDA-rapport 2022 Update terug te vinden via de weblink: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/05/AIDA-FR_2022-Update.pdf. Verwerende partij oordeelde als volgt:

“In het geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Laurent Delbos, Elena Wolf en Laurène Delage, “Asylum Information Database - Country Report : France – 2022 Update”, laatste update op 11.05.2022, hierna AIDA-rapport genoemd, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/05/AIDA-FR_2022-Update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, op eenzelfde wijze worden behandeld als in Frankrijk

ingediende verzoeken om internationale bescherming (*'Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications'*, pagina 60).

Om het indienen van verzoeken om internationale bescherming en het toekennen van materiële opvang te verbeteren werd in 2015 het principe van het "unieke loket" (*"guichets uniques de demande d'asile"*, GUDA) ingevoerd. Om een afspraak te kunnen krijgen bij dat unieke loket dient men zich eerst te wenden tot de zogenaamde oriëntatie-platforms (*"Plateformes d'accueil de demandeurs d'asile"*, PADA). Deze dienst wordt verstrekt door lokale organisaties die een "pre-registratie" doen en vervolgens een afspraak maken bij de bevoegde diensten van de Prefectuur voor het formele indienen van het verzoek om internationale bescherming.

De wetgeving ter zake schrijft voor dat dit binnen de 3 dagen na de initiële aanmelding moet plaatsvinden. De termijn van 3 dagen kan worden verlengd tot 10 dagen in geval veel personen zich tegelijkertijd aanmelden.

Wat rechtsbijstand betreft wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de eerste, bestuurlijke fase van een verzoek om internationale bescherming. Verder benadrukken we dat het geactualiseerde AIDA-rapport stelt dat verzoekers in Frankrijk in geval van een beroep tegen een afwijzing recht hebben op kosteloze rechtsbijstand (pagina 49). We erkennen dat in het kader van wijzigingen van de wet inzake internationale bescherming in 2018 veranderingen zijn ingevoerd wat betreft het aanvragen en het verkrijgen van kosteloze rechtsbijstand. Zo dient een aanvraag voor het bekomen van kosteloze bijstand binnen de 15 dagen na ontvangst van de beslissing tot weigering te worden ingediend en niet langer op eender welk ogenblik binnen de termijn van een maand om een beroep in te dienen (*'The 2018 asylum reform removed the possibility for the asylum seeker to apply for legal aid at any point before the expiry of the one-month deadline to appeal, therefore shortening the time limit to benefit from legal aid'*, pagina 50). Deze wetswijziging legt inderdaad een beperking in de tijd op, maar leidt niet tot het besluit dat het verkrijgen van kosteloze rechtsbijstand in het kader van een beroep dermate moeilijk is dat dient te worden besloten dat Frankrijk op dit vlak zijn verplichtingen niet zou nakomen.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers om internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren (*"hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile"*/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie (*"centres d'accueil et d'examen de situation administrative"*, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 108.814 plaatsen (AIDA-rapport, pagina 102). In het AIDA-rapport lezen we dat de leefomstandigheden in de opvangstructuren als adequaat worden beoordeeld en dat er geen sprake is van overbevolking (pagina 108, *"Living conditions in regular reception centres for asylum seekers are deemed adequate, and there are no reports of overcrowding in reception centres"*), maar dat desondanks veel verzoekers buiten de mazen van het opvangnetwerk vallen en de Franse instanties er niet in slagen alle verzoekers een adequate levensstandaard te bieden (pagina 103, *"It shows that a substantial number of applicants were left out of accommodation every year. These persisting issues raise questions of compliance with the Reception Conditions Directive as reception conditions should ensure an adequate standard of living for applicants"*). Tevens wordt opgemerkt dat vele opvangstructuren gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het voor alleenstaande mannen en vrouwen moeilijk maakt om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren (pagina 103 *"In practice, it remains the case that many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated"*).

Er kunnen verschillende redenen zijn waarom een verzoeker niet in het opvangnetwerk werd opgenomen. We merken verder op dat in het AIDA-rapport wordt gemeld dat eind 2022 2% van de opvangplaatsen vacant was (pagina 104).

Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat lacunes blijven bestaan in het verstrekken van opvang zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Verzoekers kunnen in Frankrijk werken na 6 maanden procedureverloop en zonder dat een beslissing in eerste instantie werd genomen (AIDA-rapport, pagina 110). De auteurs voeren aan dat verzoekers in praktijk beperkte toegang hebben tot de arbeidsmarkt door een aantal beperkingen (*'In practice, asylum seekers have very limited access to the labour market, due to a number of constraints'*, pagina 110). Zo moet een verzoeker eerst een tijdelijke werkvergunning vragen. Hoewel een aantal beperkingen bestaan inzake toegang tot de arbeidsmarkt kan niet worden gesteld dat verzoekers in Frankrijk geen mogelijkheid hebben te werken en de toegang tot de arbeidsmarkt dermate problematisch is dat van een overdracht dient te worden afgezien.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 111). Verzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg middels de algemene ziektekostenverzekering (*"Permanence d'accès aux soins de santé"*, PUM). Een

verzoek tot bijstand van de algemene ziektekostenverzekering dient te worden ingediend bij de sociale zekerheidsdiensten ("Caisse primaire d'assurance maladie", CPAM) van de woonplaats of domiciliëring. Personen die niet langer verblijfsrecht genieten, inclusief personen wiens verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, kunnen gedurende zes maanden na het einde van de geldigheid van hun verblijf beroep doen op de algemene ziektekostenverzekering. Na deze periode kan nog kosteloze gezondheidszorg worden verkregen in ziekenhuizen of bij huisartsen via de overheidsbijstand voor personen zonder recht op wettelijk verblijf (pagina 111, "Persons who have no right to remain on the territory, including rejected asylum seekers, benefit from the PUMA for six months after the end of validity of the asylum claim certification. After this period, State Medical Aid (AME) enables them to receive free treatments in hospitals as well as in any doctors' offices", "Aide médicale d'Etat", AME, cfr. <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france/reception-conditions/health-care>).

De auteurs van het AIDA-rapport maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers om internationale bescherming (pagina 112, "Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers").

Het rapport stelt tevens dat problemen inzake toegang tot gezondheidszorg kunnen verschillen van stad tot stad, maar dat de toegang tot de algemene ziektekostenverzekering in het algemeen niet problematisch is (pagina 112, "As a general rule, difficulties and delays for effective access to healthcare vary from one city to another in France. Access to the PUMA is functioning well in most of the regions of France, and is effective within one month").

Wel wordt verwezen naar de wachtperiode van 3 maanden die verzoekers om internationale bescherming in acht dienen te nemen qua toegang tot de algemene ziektekostenverzekering. Hieromtrent wensen we op te merken dat verzoekers gedurende de eerste 3 maanden alleszins recht hebben op zorgen waarvan het niet verstrekken zou leiden tot een levensbedreigende of tot een ernstige en blijvende verslechtering van de gezondheidstoestand of die van een ongeborn kind, op zorgen bedoeld om verspreiding van een ziekte te voorkomen, op alle zorgen voor een zwangere vrouw en een pasgeborene alsook op preventieve onderzoeken tijdens en na de zwangerschap en zorgen in verband met een bevalling (cfr. de officiële site van "Assurance Maladie"; <https://www.ameli.fr/assure/droits-demarches/europe-international/protection-socialefrance/demandeur-dasile>).

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Ten aanzien van eerste verzoekende partij: De betrokkene maakt gewag van een gezondheidsprobleem. Betrokkene verklaart dat zijn bloeddruk niet stabiel is en dat hij problemen heeft met zijn hart en hiervoor medicatie neemt. Hij voert echter geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat een overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Ten aanzien van tweede verzoekende partij: De betrokkene maakt gewag van een gezondheidsprobleem. Betrokkene verklaarde: "Ik heb last van migraine, hoge cholesterol en hoge bloeddruk. Ik heb ook problemen met mijn zenuwen en infecties. Hiervoor neem ik momenteel medicatie. In Gaza werd dit moeilijk om op te volgen en daarom moest ik vaak naar Jordanië voor opvolging. Hier in België word ik gelukkig opgevolgd. Ik heb hier medische attesten voor." Zij voert echter geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in haar geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat een overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Ten aanzien van derde verzoekende partij: De betrokkene maakt geen gewag van een gezondheidsprobleem.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen

gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Franse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkenen

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggeleid naar de grens van Frankrijk^{1,2} en dient hij zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten”

De verwerende partij komt tot de conclusie dat het AIDA-rapport, dat onder meer de Franse procedure, de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belicht, inderdaad kritische kanttekeningen plaatst bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaft en geen aanleiding geeft om te besluiten dat de procedure en/of onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Frankrijk zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

3.2.6.2. Waar verzoekende partijen citeren uit het AIDA-rapport dient vastgesteld te worden dat blijkt dat Dublin-terugkeerders (p.60 ev.) een “*sauf-conduit*” krijgen waarmee zij zich moeten begeven naar de vermelde Prefectuur waar zij hun verzoek om internationale bescherming kunnen indienen. Waar erop gewezen wordt dat Dublin-terugkeerders zich op zelfstandige wijze daarnaartoe moeten begeven en dat op sommige plaatsen de registratie van het verzoek om internationale bescherming moeizaam kan verlopen, blijkt niet dat verzoekende partijen daardoor verhinderd worden om hun verzoek om internationale bescherming in Frankrijk in te dienen, temeer uit hun verklaringen blijkt dat zij – vooraleer naar België te reizen – eerst naar Jordanië zijn gereisd, dan naar Duitsland voor het werk van eerste verzoekende partij en dan nog naar Turkije waar zij enkele dagen verbleven hebben. Eerste verzoekende partij blijkt ook haar eigen bedrijf te hebben. Hieruit blijkt dat verzoekende partijen een grote mate van zelfredzaamheid – met inbegrip van financiële zelfredzaamheid - kennen, minstens maken zij niet aannemelijk dat – omdat zij binnen Frankrijk zouden moeten reizen naar de Prefectuur die hen wordt toegewezen – zij daardoor verhinderd worden hun verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ook het gegeven dat op sommige plaatsen de registratie van een verzoek om internationale bescherming enige tijd in beslag kan nemen laat geenszins toe te besluiten dat verzoekende partijen verhinderd zullen worden een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk in te dienen, temeer uit het AIDA-rapport (p. 34-35) eveneens blijkt dat de Franse autoriteiten inspanningen leveren om de registratie van asielverzoeken vlotter te laten verlopen. Zo blijkt dat de gemiddelde wachttijd voor een afspraak om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in 2022 3,7 dagen bedroeg en blijkt eveneens dat het Franse gerecht ingrijpt wanneer wachttijden in bepaalde plaatsen toch uit de hand lopen. Gelet op hun persoonlijke omstandigheden maken verzoekende partijen bovendien evenmin aannemelijk dat zij tijdens de eventuele afwachting van de registratie van hun verzoek om internationale bescherming op straat zullen belanden. Het is immers aan de verzoekende partijen om aan te tonen dat sprake is van buitengewone omstandigheden die hen specifiek betreffen en die, indien zij worden overgedragen, ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terecht komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waardoor zij niet kunnen voorzien in hun belangrijkste basisbehoeften, zoals wonen, eten en wassen, en waardoor hun lichamelijke of geestelijke gezondheid zou worden geschaad of hun leefomstandigheden mensonwaardig zouden worden (punten 90 tot en met 92 van het arrest *Jawo*). *In casu* tonen de verzoekende partijen zulks op het eerste gezicht evenwel niet aan.

Met een verwijzing naar informatie waaruit blijkt dat LGBTQ-personen moeilijkheden ondervinden alsook waar zij wijzen op de behandeling van homoseksuelen in Frankrijk, maken verzoekende partijen niet aannemelijk in welke mate deze informatie op hen betrekking heeft.

Verder blijkt dat de verwerende partij erkent dat er bepaalde pijnpunten bestaan in het Franse opvangsysteem maar oordeelt zij dat dit niet leidt tot de vaststelling dat er dermate structurele tekortkomingen zijn dat er sprake is van structurele tekortkomingen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-verordening aan Frankrijk worden overgedragen per definitie terechtkomen in een situatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Door het louter citeren van enkele van de passages uit het AIDA-rapport waarin wordt ingegaan op de opvangsituatie in Frankrijk, waarvan evenwel kan worden aangenomen dat verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden, tonen verzoekende partijen nog niet aan dat de beoordeling die verwerende partij op basis van deze vermeldingen in het AIDA-rapport heeft gedaan onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Uit lezing van het rapport blijkt dat, hoewel er inderdaad sprake is van asielzoekers die geen opvang krijgen, er geen sprake is van overbevolking, het vooral voor alleenstaande mannen en vrouwen moeilijk is om opvang te verkrijgen, dat eind 2022 2% van de opvangcapaciteit vacant was en dat Frankrijk inspanningen doet om de opvangcapaciteit te verhogen. Zo wordt gesteld dat in 2023 4900 nieuwe opvangplaatsen konden geopend worden en wordt noodopvang voorzien. Hoewel niet ontkend kan worden dat lacunes bestaan in het opvangsysteem tonen de verzoekende partijen met hun betoog niet aan dat zij geen toegang zullen kunnen krijgen tot een (al dan niet voorlopige) opvangfaciliteit, dit nog naast de vaststelling dat – zoals hoger reeds gesteld – verzoekende partijen blijf hebben gegeven van een grote financiële zelfredzaamheid en niet blijkt dat zij in afwachting van opvang in het Franse opvangsysteem niet zelf kunnen instaan voor accommodatie.

3.2.6.3. Verzoekende partijen betogen tenslotte dat eerste en tweede verzoekende partij een kwetsbaar profiel hebben gelet op hun medische situatie.

Wat betreft eerste verzoekende partij stelt de Raad evenwel vast dat zij bij onderhavig verzoekschrift slechts een attest voorlegt waaruit blijkt dat zij op 5 december 2023 een consult had op de dienst cardiologie. Dit attest toont evenwel geenszins aan dat eerste verzoekende partij een medische problematiek heeft die medische zorg behoeft. Ter terechtzitting betoogt de advocaat van verzoekende partijen wel dat een operatie volgende maand voorzien is maar – zoals de verwerende partij repliceert – ligt daarvan geen enkel objectief stavingsstuk voor. Uit geen enkel objectief gegeven blijkt dat eerste verzoekende partij lijdt aan een ziekte, laat staan een ziekte die dermate ernstig is, dat zij door overdracht aan Frankrijk riskeert een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM te ondergaan.

Wat betreft tweede verzoekende partij wordt een psychiatrisch rapport van 27 november 2023 voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekende partij die dag een psychiatrisch consult heeft gehad met een psychiater en een klinisch psycholoog. Daaruit blijkt dat tweede verzoekende partij een verzorgd uiterlijk heeft, zich zowel in tijd als ruimte correct kan oriënteren, een normale psychomotoriek en mimiek vertoont en een coherent en gestructureerd relaas kan brengen. Er is geen sprake van waanstoornissen. Haar gedachtegang is normaal. Er is wel sprake van een laag humeur, triestheid, weinig vreugde, nervositeit en irritatie. Haar gedachten zijn negatief en haar emotionele reacties zijn heviger. Er zijn gedachten rond de dood maar geen zelfmoordgedachten. Ze is onrustig maar ze hallucineert niet. De slaap is eveneens gestoord met belangrijke nachtmerries. Zij blijkt verder niet verslaafd aan narcotica. Er wordt verder genoteerd dat tweede verzoekende partij verklaarde dat zij een neuroloog heeft geconsulteerd in Jordanië en psychotrope medicatie kreeg voorgeschreven. Uit de anamnese blijkt dat tweede verzoekende partij tekenen van acute stress vertoont omwille van de situatie in Gaza. Er zijn evenwel geen tekenen van psychotische decompensatie maar dit wordt niet uitgesloten. Er wordt besloten dat tweede verzoekende partij lijdt aan een acute stresstoestand (posttraumatisch) en dat een ambulante psychiatrische opvolging kan plaatsvinden van zodra mogelijk met eventueel één of meerdere hospitalisaties indien nodig. Een psychologische en psychotherapeutische opvolging kan plaatsvinden bij mevr. D.K. en mevr. H.R. Op 27 november 2023 wordt tevens een attest opgemaakt door mevr. D.K. (klinisch psycholoog) waarin geattesteerd wordt dat tweede verzoekende partij behandeld zal worden. Algehele lezing van deze attesten leert dat tweede verzoekende partij een mentale problematiek vertoont doch er kan niet blijken dat deze problematiek dermate ernstig is dat zij een overdracht aan Frankrijk verhindert en een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Dit alles temeer verzoekende partijen met hun betoog ook niet aantonen dat zij – voor zover zij dit nodig zouden hebben – verstoken zouden blijven van de benodigde medische hulp in Frankrijk. Uit het AIDA-rapport (p.112 ev) blijkt immers dat volwassen asielzoekers tijdens de eerste drie maanden hoe dan ook

toegang hebben tot dringende medische hulpverlening. Nadien krijgen ze via PUMA toegang tot de ganse gezondheidszorg. Verder blijkt dat personen met een laag inkomen en die nog wachten op PUMA zich ook kunnen richten tot PASS van het dichtstbijzijnde hospitaal. Daar krijgen zij de nodige medische hulp alsook een medisch attest om hun aanvraag voor de medische verzekering te versnellen. Hoewel er sprake kan zijn van moeilijkheden en vertragingen in de toegang tot gewone medische hulp en van dokters die weigeren om mensen te helpen die onder AME of PUMA vallen, kan geenszins blijken dat er structurele tekortkomingen zijn wat betreft toegang tot noodzakelijke medische hulp in Frankrijk. Ook meer specifiek wat mentale hulpverlening betreft, blijkt dat asielzoekers via AME of PUMA toegang hebben tot psychiatrische of psychologische begeleiding. Het gegeven dat hulpverleners soms patiënten weigeren waarvan zij de taal niet begrijpen, laat geenszins toe te besluiten dat asielzoekers die mentale hulpverlening nodig hebben, hiervan verstoken blijven. Dit alles nog temeer er ook via NGO-structuren mentale hulpverlening wordt gegeven aan asielzoekers. Ook hier wordt melding gemaakt van problemen inzake toegang doch algehele lezing wat betreft toegang tot medische zorg in Frankrijk voor asielzoekers leert dat geenszins kan blijken dat voor zover er sprake is van medische problemen die zorg behoeven, verzoekende partijen in Frankrijk daarvan verstoken zullen blijven op een manier waardoor er sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM. Met de aangehaalde passages uit het AIDA-rapport wordt niet aangetoond dat verzoekers om internationale bescherming die ernstige medische problemen hebben de noodzakelijke medische zorgen zouden worden geweigerd of zij geen mogelijkheden hebben om toegang te krijgen tot de voor hen noodzakelijke medische zorgen.

De Raad benadrukt nog dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip “*uitzonderlijke gevallen*” werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: “183. *The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*” (Het Hof oordeelt dat onder “andere zeer uitzonderlijke gevallen” zoals bedoeld in de zaak *N v. Verenigd Koninkrijk* die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.).

In casu maken de verzoekende partijen geenszins aannemelijk dat zij omwille van hun medische toestand in Frankrijk in een situatie strijdig met artikel 3 EVRM dreigen terecht te komen.

3.3. Het middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, is niet ernstig.

3.4. Er werd geen ernstig middel aannemelijk gemaakt. Bijgevolg is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VAN DER WEL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

S. DE MUYLDER